

Barlog Károly

KOVÁCS ISTENKE ÁLMODIK

(regényrészlet)

Kovács Istenke tanácstalanul nézett körül. Sehol sem látta Ljiljanát. Szóval, ez is csak egy álom volt, ismét sikerült elaludnom – nyugtázta. Távolabb három kamasz figyelte őt. Kézről kézre adogattak egy már alig pislákoló csikket. A Szabadság hídon autók suhantak az alagút felé. *Ej brate, daš mi jednu cigaru?*¹ – szólt oda az egyik. A mondat erőszakosan karistolta végig a csöndet. Mit akarhatnak ezek tőlem, vajon mi lehet e kérdés mögött – kérdezte némán Kovács, miközben feltápáskodott és leporolta nadrágját –, provokáció, talán ki akarnak rabolni, egyáltalán miért vagyok én érdekes nekik? *Jel' čuješ?*² – kérdezte a kelleténél nagyobb hangerővel egy másik, ciklámenszín melegítő viselő srác. Kovács Istenke rájuk sem nézett. Hagyjatok békén – mondta és szinte elbőgte magát. Hátat fordított a folyónak, már a strand kijáratát figyelte, a közeli kosárlabdapályán helyi vagányok bővölték a labdát. Ez némi nyugalommal töltötte el, így talán mégsem bántanak őt ezek itt. Pár pillanatig még habozott, aztán lassú, kimért léptekkel a kijárat felé indult. Haladtában érezte, hogy a cipője megtelik homokkal. A tenger homokjára gondolt, aztán arra a finomszemű porra, amely a homokórákban csordogál lefelé, az olvadóbiztosítékok kvarcára, az építkezések malterjében, abban a csillogó szürke krém-ben elvegyülő homokra, és Spencer versére gondolt, „homokba írtam kedvesem nevét”, doboltak benne a szavak. Mennyi kis, semmi szarságra gondol az ember, csak, hogy ne kelljen tudomást vennie arról, ami körülötte van – motyogta maga elé. *Alobre!*³ – szölte ismét a ciklámen-melegítő szigorúan. *Mani ga, vidiš da je neki retard!*⁴ – mondta erre kacagva a harmadik, közben a tökeket markolászta.

Miközben a hídra vezető lépcsőket számolta, már arra gondolt, hogy talán visszavonulót kellene fújnia, feladni ezt az eszeveszett keresést. Talán Ljiljanát csak egyetlen egyszer lehet megtalálni, ő pedig volt olyan hülye, hogy ezt az egyetlen alkalmat is elhibázta.

*

Ahogy átvágott a Limáni parkon, azok a könyvek jutottak eszébe, amelyeket itt, ebben a parkban olvasott. Akkor, egyetemista korában még öngyilkosságnak számított a Limáni parkban olvasni. Nem voltak magas, terebélyes fák, amelyek árnyékot vethettek volna, a padok idegenül meredtek ki a térből, a tervezett és spontán kialakított utak, ösvények

1 Hé, tesó, adsz egy cigit?

2 Hallod?

3 Hé!

4 Hagyjad már, látod, hogy retardált!

hálózata – a parkrendező és a helyi lakosság akaratainak illetően ütközése – nem volt szívderítő látvány. Kovács Istenke valamiért mégis szerette ezt a parkot. Talán azért, ami később, a jövő egy akkor még beláthatatlannak tűnő pontján lehet majd. Azért, ami mostanra lett, amikor történetünk hőse egyszerre boldogan, kétségbeesetten, félve, lemondón, szomorúan, elszántan, felpaprikázva, tanácstalanul, megelégedve, határozottan, mérgesen, hányingerrel küszködve, hezitálva vág át a park valamelyik ösvényén. Mert Kovács Istenkében most egyszerre volt jelen minden érzés, amit valaha is ebben a parkban megtapasztalt.

Itt olvasta Dosztojevszkij *Félkegyelműjét*. Lúdbörzött, amikor Miskin herceg egy némely gesztusában magát vélte fölfedezni. Innentől kezdve félt is az olvasástól, mert minden egyes olvasmány egy újabb szabálytalan üvegcserep, amelyben felsejlik valami ismert vagy ismeretlen, önmagunkból. Agyonjártatott mondatok ezek, tudta jól, de hasonlóan a világ minden más mondatához, ezek is csak avégből léteznek, hogy így vagy úgy, de kitakargassák a valóságot, megmutassák lábfejét, bokáját, vádliját, térdét... Hősünk félt tehát az olvasástól, úgy olvasott, mintha minden egyes könyv arra szolgálna, hogy leszámoljon ezzel a félelmetes szenvedéllyel. Könyvekben és nőkben mérte az időt. Könyvekben és nőkben kereste magát. S míg a könyvek egyre szaporodtak, megtöltötték polcait, szekrényeit, ágyneműtartóját, a tucatnyi kartondobozt pincében és padláson, addig a nők szinte észrevétlenül *fogytak el* mellőle.

Most, ahogy itt ül a terebélyes lombú fák árnyékában, újra eszébe jutnak az újvidéki esztendők sikerei és görcsös próbálkozásai. A bölcsészlányok, akiket Derridából vagy Kosztolányiból korrepetált, akiknek nagy odaadással magyarázta Rorty gondolatait az iróniáról langyos sörök mellett. Eszébe jutnak azok az érdeklődő tekintetek, amelyekben kevésbé volt felfedezhető a filozófia vagy irodalom iránti mérhetetlen rajongás, mintsem az iránta, Kovács Istenke lénye iránti érdeklődés. Nap mint nap járta a várost, leharcolt albérletekbe nyert bebocsátást, ahol sűrű füstfüggönyök mögött fiatal lányok várták őt mosolyogva, ő pedig visszamosolygott rájuk. Etették és itatták őt ezek a nők, a színházi előadások végén vele együtt várták meg, amíg mindenki más elhagyja a nézőteret, a darab közben kétértelmű mondatokat sugdostak a fülébe, máskor meg csak hallgatták, egyre hallgatták a csupa semmi kis mondatokat, az amúgy félvállról odavetett kritikai megjegyzéseit, nagyokat bólogatva fejezték ki egyetértésüket. Ajkaikat mindig nedvesen tartották, várva, hogy a következő percben talán majd csókolni kell.

Mindenhol ott voltak ezek a nők, mindenhová elkísérték Kovács Istenkét, egyedül a Limáni parkba nem. Ide mindig egyedül érkezett. Olykor hosszasan tűnődve nézte a tekéző nyugdíjasokat, a játszótéren türelmetlenül rohangáló fiatal anyukákat, máskor olyannyira belemerült az olvasásba, hogy csak arra eszmélt fel, hogy fáj a szeme a sok megerőltetéstől, hiszen régen besötétedett, és egyre homályosabbá váltak előtte a mondatok.

*

Halkulóban volt már a város morajlása, a játszótéren madarak csipkedték az otffelejített sóskeksz morzsalékát. Kovács Istenkének eszébe jutott a Csehov utca. Arra gondolt, hogy ma éjjel nem fog ott aludni, hogy nem tudná elviselni a családi házat, a megannyi emlékekkel.

Előbb a mobiltelefonja névjegyzékét böngészte át, hátha talál egy nevet, egy régi kedves ismerősét, aki éjszakára befogadná. Nem nagy ügy, korábban is megtörtént már, hogy másoknál aludt, amikor Újvidéken járt. Arról az időszakról nem is beszélve, amikor itt lakott ugyan, de kényesen odafigyelt arra, hogy minél távolabb legyen az édesapjától.

*Korisnik Telenorove GSM mreže nije trenutno dostupan*⁵ – visszhangzott a készülékből egy lemondó, szomorú női hang. Mintha azt közölné, meghalt valaki. Hogy az ismerősünk, akit szeretnénk elérni, már nem létezik, vagy sohasem is létezett. Végül mégis elindult a piac felé. A Shakespeare utcán a strandon látott kamaszok üvöltöztek egymással. Megismerte Kovács Istenke az undorító ciklámenszín melegítőt. A kamaszok azonban nem ismerték fel őt. Egy focimeccsen veszekedtek, amelyre – mint ahogy azt beszédükből kiszűrte Kovács – nagy pénzüsszeget tettek fel és sikerült elveszíteniük. Odébb, a Lázár Cár sugárúton túl, a Puskin utca csendes volt és sötét. Egy örökkévalóságnak tűnt az a negyedórányi séta, amit Kovács Istenkének még meg kell tennie, az elmúlt nap pedig vattasűrű, átláthatatlan végtelennek.

⁵ A hívott Telenor előfizető pillanatnyilag nem kapcsolható.